

[...] Ἡ ἐπιστημονικὴ μεθοδολογία εἶναι προϊόν ἀνθρώπων χειρῶν κι ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει σὲ κάποια αἰώνια ἀλήθεια. Χτίζουμε ἐπιστημονικὲς θεωρίες γιὰ νὰ ὀργανώνουμε καὶ νὰ χειριζόμαστε τὸν κόσμο, γιὰ νὰ σμικρύνουμε τὰ φαινόμενα σὲ διαχειρίσιμες ἐνότητες. Ἡ ἐπιστήμη βασίζεται στὴ δυνατότητα ἀναπαραγωγῆς καὶ στὴν κατασκευασμένη ἀντικειμενικότητα. Ὅσο κι ἂν ἐνισχύει τὴν ἱκανότητά της νὰ ἰσχυρίζεται διάφορα γιὰ τὴν ὕλη καὶ τὴν ἐνέργεια, καθιστᾷ ἐπίσης τὴν ἐπιστημονικὴ γνώση μὴ ἐφαρμόσιμη στὴν ὑπαρξιακὴ, ἐσώτερη φύση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς [...]

Ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ προσφέρει τὸν πιὸ χρήσιμο τρόπο νὰ ὀργανώνουμε ἐμπειρικὰ δεδομένα ἱκανὰ νὰ ἀναπαράγονται, ὅμως ἡ δύναμή της νὰ τὸ κάνει αὐτὸ ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν ἀνικανότητά της νὰ συλλάβει τὶς πιὸ σημαντικὲς πλευρὲς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς: τὴν ἐλπίδα, τὸν φόβο, τὴν ἀγάπη, τὸ μῖσος, τὴν ὁμορφιά, τὴν τιμὴ, τὴν ἀδυναμία, τὸν μόχθο, τὴ δοκιμασία, τὴν ἀρετή.

Paul Kalanithi, «Ὅταν ἡ ἀνάσα γίνεται ἀέρας», μτφρ. Ἄννα Παπασταύρου, ἐκδ. «Πατάκη», Ἀθήνα, Ἰούνιος 2017, σελ. 200-201.